

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1915.

Treść: № 78. Rozporządzenie, dotyczące regulaminu c. k. Trybunału państwa.

78.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. marca 1915.

dotyczące regulaminu c. k. Trybunału państwa.

Niżej przytoczony regulamin Trybunału państwa, ułożony przez c. k. Trybunał państwa na zasadzie § 10. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44. a zatwierdzony Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1915. ma wejść w życie z dniem ogłoszenia, a to w miejsce regulaminu z dnia 26. października 1869. Dz. u. p. Nr. 163.

Regulamin c. k. Trybunału państwa.

§ 1.

Zwyczajne posiedzenia Trybunału państwa (§ 5. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) odbywają się cztery razy w roku.

Początek zwyczajnych posiedzeń oznacza się zwyczajnie na przeciąg jednego roku i ogłasza się w dziennikach urzędowych.

§ 2.

Na wszystkie posiedzenia Trybunału państwa zaprasza się wszystkich jego stałych członków (§ 5 ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44).

Każdy członek jest obowiązany o ile możliwości jak najrychlej zawiadomić prezydenta o przeszkodzie jawienia się.

§ 3.

Do powzięcia każdej uchwały w Trybunale państwa potrzebną jest prócz przewodniczącego obecność przynajmniej ośmiu członków, mających prawo do głosowania, tudzież protokolanta.

§ 4.

Wszyscy członkowie zajmują swe miejsca według wieku.

§ 5.

Trybunał państwa wybiera z pomiędzy swoich stałych członków zapomocą głosowania kartkami stałych referentów na przeciąg każdych 3 lat (§ 3. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44).

W wyborze tym bierze udział także przewodniczący.

Wybrany jest ten, na kogo padnie przynajmniej siedm głosów.

Ustępujący stali referenci mogą być ponownie wybrani.

§ 6.

Zastępca prezydenta (wiceprezydent) jest uprawniony nawet w takim razie, jeżeli nie zastępuje prezydenta (§ 6. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) do ciągłego zasięgania wiadomości o całym toku czynności Trybunału

państwa, do wglądania we wszystkie akta tegoż i do obecności na jego posiedzeniach, jednakże bez współudziału w obradach i powzięciu uchwał.

§ 7.

Jeżeli tak prezydent jak i wiceprezydent doznają przeszkody, natenczas ma prezydenta zastępować najstarszy ze stałych członków, obecnych we Wiedniu, o ile nie jest stałym referentem.

Jeżeli takie zastępstwo ma prawdopodobnie dłużej potrwać, wówczas należy o niem zawiadomić Prezydenta Ministrów.

§ 8.

Podania, wniesione do Trybunału państwa, przydziela zazwyczaj prezydent stałemu referentowi, a tylko ze szczególnych powodów innemu członkowi.

§ 9.

Do każdego podania, w którym uprasza się o orzeczenie Trybunału państwa (art. 2. i 3. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 143, i §§ 12., 14., 15., 16., 17. i 37. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44), należy dołączyć zazwyczaj (§ 12.) odpis tego podania, tudzież odpisy wszystkich załączników.

Dokumenty mogą być dołączone do oryginału podania albo w pierwopisie albo w odpisie.

To samo odnosi się do wszystkich innych pism procesowych (§§ 10. i 13.).

§ 10.

Oryginał podania wraz z jego załącznikami zatrzymuje Trybunał państwa.

Odpis tego podania przesyła referent stronie przeciwnej z tem nadmienieniem, iż wolno jej wnieść sprzeciw do Trybunału państwa w terminie, który nie może być wyznaczony poniżej 14 dni a przedłużony być może tylko z szczególnie ważnych powodów.

§ 11.

Tylko w razie, jeżeli postawiony wniosek musi być oczywiście odrzucony po myśli § 20. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, ma referent, nie doręczając stronie przeciwnej odpisu, przedłożyć najpierw to przedwstępne pytanie Trybunałowi państwa do rozstrzygnięcia.

§ 12.

Prośbę o rozstrzygnięcie ujemnego sporu kompetencyjnego między władzą administracyjną

a władzą sądową (§ 14. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) należy wnieść tylko w jednym egzemplarzu.

§ 13.

Jeżeli zachodzi przypadek, przewidziany w § 16. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, może referent pozostawić stronom do woli wniesienie repliki i dupliki w sposób, oznaczony w §§ 9. i 10., jeżeli to uzna za potrzebne dla należytego przygotowania rozprawy.

§ 14.

W razie wniesienia prośby o wznowienie postępowania (§ 37. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) może proszący o nie albo połączyć wyjaśnienie co do głównego przedmiotu z wyjaśnieniem co do dopuszczalności wznowienia, albo ograniczyć się tylko do tego ostatniego.

Referent może jednak także z urzędu zarządzić rozdzielenie postępowania, jeżeli uzna to za stosowne.

§ 15.

Wszystkie załatwienia referenta (§ 21. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) mają być wygotowane w imieniu e. k. Trybunału państwa.

§ 16.

Jeżeli jakie podanie nie odpowiada wymogom, ustanowionym w niniejszym regulaminie; wówczas ma referent zarządzić odpowiednie uzupełnienie.

§ 17.

Jeżeli referent jest zdania, że rozprawa jest dostatecznie przygotowana (§ 21. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44), ma o tem donieść prezydentowi (§ 22. tamże).

§ 18.

O wyznaczeniu rozprawy co do sporów kompetencyjnych między władzami sądowymi a administracyjnymi (§§ 12. i 14. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) należy zawiadomić również Ministerstwo sprawiedliwości (§ 25. właśnie przytoczonej ustawy) tudzież strony w niej interesowane (§§ 22. i 24. tamże).

§ 19.

Wyznaczoną rozprawę można odłożyć na inny okres posiedzeń (§ 1.) tylko na zgodne żądanie obu stron albo celem przeprowadzenia dalszych dochodzeń lub wyjaśnień, uznanych przez Trybunał państwa za potrzebne.

§ 20.

W wydawaniu orzeczenia przez Trybunał państwa w przedmiocie ustnej rozprawy mogą brać udział tylko ci głosujący, którzy przy rozprawie byli bez przerwy obecni.

§ 21.

Po poprzedniej naradzie (rozprawie) następuje głosowanie.

Przewodniczący oznacza pytania, nad którymi ma się odbywać głosowanie tudzież ich porządek.

Jednakowoż i o tem może Trybunał państwa na wniosek każdego głosującego obradować i powziąć uchwałę.

§ 22.

Głosowanie odbywa się bez motywowania.

Jeżeli głosujący chce cofnąć głos przez siebie oddany, wówczas winien oświadczyć to przed ukończeniem posiedzenia.

Jeżeli przeto zmieni się stosunek oddanych głosów w ten sposób, że uchwała nie ma za sobą większości głosów, wymaganej dla jej powzięcia, wówczas należy przedsięwziąć nowe głosowanie.

Również można w takim razie na nowo podjąć rozprawę.

§ 23.

Uchwały Trybunału zapadają bezwzględną większością głosów.

Do powzięcia jednak uchwały, zostającej w sprzeczności z jedną z zasad prawnych, zapisanych do księgi judykatów, potrzeba ośmiu głosów.

Jeżeli zachodzi wątpliwość, czy zaproponowana uchwała pozostaje w sprzeczności z jedną z zasad prawnych, zapisanych do księgi judykatów, wówczas rozstrzyga Trybunał państwa to przedwstępne pytanie bezwzględną większością głosów.

§ 24.

Jeżeli w przypadkach, w których powzięto uchwałę bezwzględną większością głosów, głosy są podzielone na dwa zdania, lub jeżeli z pomiędzy większej ilości zdań jedno będzie miało

za sobą przynajmniej połowę wszystkich głosów, wówczas przewodniczący jest obowiązany do oddania także swego głosu (§ 29., ustęp 4., ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, w brzmieniu ustalonym artykułem I. ustawy z dnia 12. lipca 1913. Dz. u. p. Nr. 144).

Jeżeli on w jednym z tych przypadków przystąpi do zdania, za którym oświadczyła się już połowa głosów, wówczas to zdanie staje się uchwałą.

Jeżeli pomiędzy dwoma równo podzielonymi zdaniem zachodzi różnica tylko co do stosunków ilościowych, może przewodniczący przyjąć ilość pośrednią.

Przewodniczący jest w każdym razie uprawniony do objawienia swego zdania po powzięciu uchwały i podania jego do protokołu.

§ 25.

Jeżeli żadne zdanie nie uzyska większości wymaganej dla powzięcia uchwały, wówczas należy ponowić kolejne zbieranie głosów.

Jeżeli i tym razem nie uzyska się wymaganej większości, to należy próbować, czy nie można jej osiągnąć przez rozłożenie przedłożonego wniosku na kilka punktów, co do których ma się głosować w razie potrzeby słowami tak lub nie.

§ 26.

Uchwała powzięta co do jednego punktu ma służyć za podstawę do dalszych obrad i powzięcia uchwał co do wszystkich innych następujących punktów w ten sposób, że także i ci głosujący, którzy z poprzednią uchwałą nie zgadzali się, mają tę uchwałę przyjąć za podstawę ich obowiązującą i na tem mniemaniu oprzeć swe dalsze głosowanie.

§ 27.

Według postanowień §§ 23. do 26. należy także postąpić przy ustalaniu powodów rozstrzygnięcia.

§ 28.

Do księgi judykatów należy zapisać zasadę prawną, jeżeli Trybunał państwa według poniżej wymienionych postanowień (§§ 29. do 34.) powziął ośmioma głosami daną zasadę prawną i jej zapisanie.

§ 29.

Na wdrożenie postępowania celem wpisania zasady prawnej do księgi judykatów można uczynić wniosek tylko odnośnie do uchwały, powziętej

przez Trybunał państwa. Wniosek musi być postawiony najpóźniej w zwyczajnej sesyi, bezpośrednio następującej do powzięciu uchwały.

Do postawienia wniosku uprawniony jest każdy członek i każdy zastępca członka Trybunału państwa.

Wniosek należy wręczyć prezydentowi wraz z pisemnym zarysem proponowanej zasady prawnej.

§ 30.

O wniosku w sprawie wdrożenia postępowania rozstrzyga Trybunał państwa bezwzględną większością głosów na posiedzeniu niejawnem.

Jeżeli uchwali się wdrożyć postępowanie, wówczas winien Trybunał państwa wybrać dwóch sprawozdawców. Sprawozdawcami można ustanowić także członków, którzy nie są stałymi referentami.

§ 31.

Jeżeli istnieją co do jednej i tej samej kwestyi prawnej sprzeczne rozstrzygnięcia i jeżeli w tym przedmiocie nie zapisano jeszcze zasady prawnej do księgi judykatów, wówczas może prezydent Trybunału państwa zarządzić bez dalszych formalności wdrożenie postępowania.

W takim razie należy w zarządzeniu oznaczyć także obu sprawozdawców, przestrzegając przepisu § 30., ustęp 2.

§ 32.

Każdy sprawozdawca ma swój wniosek wypracować pisemnie.

Prezydent zarządzi powielenie wniosków i będzie się starał o to, aby one zostały doręczone wszystkim członkom i zastępcom członków Trybunału państwa w odpowiednim czasie przed obradami.

W podobny sposób postąpi prezydent o ile możliwości z wnioskami przeciwnymi, postawionymi w drodze pisemnej.

Wszystkie wnioski należy w ten sposób ułożyć, aby można co do nich głosować, słowami tak lub nie.

§ 33.

O zapisaniu rozstrzyga Trybunał na posiedzeniu niejawnem.

Na posiedzenie uależy zaprosić również wszystkich zastępców. Zastępcy ci mają głos doradczy, o ile nie są powołani do współdziałania w powzięciu uchwały według § 6. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44.

§ 34.

Jeżeli Trybunał państwa uchwalił zapisanie pewnej zasady prawnej do księgi judykatów, wówczas zarządzi prezydent Trybunału państwa ogłoszenie i utrzymywanie w ewidencji tej zasady prawnej.

§ 35.

Orzeczenia Trybunału państwa wydaje się „W imieniu Najjaśniejszego Pana“.

§ 36.

Co się tyczy odnoszenia się Trybunału państwa do władz i stron, wzywania świadków i rzeczoznawców tudzież sprawowania policyi posiedzeń (§ 26. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawowe, wydane dla c. k. Sądów.

To samo tyczy się urzędzenia i kierownictwa urzędów pomocniczych jakoteż całego wewnętrznego toku czynności.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.